

SF

**Greg Bear**

**ERA**  
**Antra knyga**



Knygute.lt

**Greg Bear**

**ERA**

Antra knyga

Mokslinis-fantastinis  
romanas

Nuniokotoje Žemėje stoja Ilgoji  
Žiema. Asteroide likę žmonės  
nebeturi nei *kur*, nei *kaip* sugrįžti.  
Tačiau didžiulio akmens luito viduje  
yra septyni kambariai, kuriuos nori  
nenori teks ištyrinėti...

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ  
Greg Bear – EON  
New York, Tor books, 1986  
Copyright © by Greg Bear, 1986  
Cover art Copyright © by Bob Eggleton, 1994  
Vertimas į lietuvių kalbą:  
© leidykla “Eridanas”, 1999  
© leidykla [Knygute.lt](http://Knygute.lt), 2019

## ***Trisdešimt ketvirtas skyrius***

Po to, kai Olmis bent tris kartus susivyniojo į izoliuojantį mirgančių švieselių tinklą, Patricija nusprendė, kad nuo to Talsito sklinda kažkoks vos juntamas negeras dvelksmas. Tikriausiai Talsitas, kad ir kas tai būtų - kažkokios rūšies narkotikas.

Jie skrido jau mažų mažiausiai tris dienas - o gal ir visas penkias. Visą tą laiką tiek Olmis, tiek ir frantas buvo be galo mandagūs, regis, visiškai nuoširdžiai atsakinėjo į Patricijos klausimus, tačiau be reikalo burnų neaušino. Didžiąją laiko dalį Patricija kietai miegojo, neretai sapnuose ją lankydavo Polis. Retsykiais ji vis paliesdavo paskutinįjį jo laišką, tebeglūdinčią jos kombinezono kišenėje. Kartą ji pabudo rėkdama ir išvydo, kaip frantas net šoktelėjo savo guolyje. Olmis jau buvo nusiritęs ant grindų ir akivaizdžiai sunerimęs žiūrėjo į ją.

- Atleiskite, - ištarė ji, kaltai žvelgdama kažkur tarp jų abiejų.

- Viskas gerai, - pasakė Olmis. - Mes labai norėtume tau padėti. Iš tiesų netgi galėtume, bet...

Jis taip ir neužbaigė. Po kelių minučių, kai

širdis liovėsi daužytis it pašėlusi ir Patricija suvokė nebeįstengianti prisiminti, dėl ko taip rėkė, ji paklausė Olmio, ką gi šis turėjo omeny sakydamas, esą jie galėtų jai padėti.

- Talsitas, - atsakė jis. - Jis užglaisto atmintį, perorganizuoja prisiminimus, pertvarkydamas jų svarbą, tačiau nė vieno nepanaikindamas. Užblokuoja sąmonės ryšį su tam tikrais trikdančiais prisiminimais. Po Talsito seanso tokius prisiminimus galima atverti tik tiesiogine sąmoninga valia.

- Ak, - ištarė Patricija. - Gal ir aš galėčiau pasinaudoti tuoju Talsitu?

Olmis nusišypsojo ir papurtė galvą.

- Tu esi grynuolis, - paaiškino. - Man gerokai kliūtų, jei leisčiau tau įsiterpti į mūsų kultūrą, prieš tai nesuteikęs mūsų mokslininkams progos tave patyrinėti.

- Panašu, kad esu kažkoks retas egzempliorius, - suniurnėjo Patricija.

Frantas vėl išleido tą garsą, primenantį itin stiprų dantų griežimą. Olmis priekaištingai dėbtelėjo į jį ir išsirangė iš savo guolio.

- Juk taip ir yra, - pasakė jis. - Ko norėtum užvalgyti?

- Aš ne alkana, - atsakė Patricija, vėl išsities-

dama guolyje. - Man baisu ir nuobodu, be to, ramybę trikdo visokie bjaurūs sapnai.

Frantas įsispoksojo į ją didžiulėmis, nemirkšintiomis rudomis akimis. Kilstelėjęs vieną ranką, jis išskėtė keturis laibus pirštus ir tuoj pat vėl juos sugniaužė.

- Prašau, - ištarė jis. Jo baisas nuskambėjo it blogai suderintas styginis instrumentas. - Aš negaliu padėti.

- Frantas visada trokšta padėti, - paaiškino Olmis. - O kai negali - jaučia skausmą. Bijau, kad mano frantui tu esi gan sunkus išbandymas.

- Tavo frantui? Jis priklauso tau?

- Ne jis - tas. Ne, man jis nepriklauso. Tačiau visą paskyrimo laiką mudu esame susaistyti užduoties. kažkas panašaus į socialinę simbiozę. Aš suvokiu jo mintis - kaip ir jis manąsias.

Patricija nusišypsojo frantui.

- Jaučiuosi visai gerai, - pareiškė ji.

- Meluoji, - nusprendė frantas.

- Taip, meluoju, - prisipažino ji. Kiek sudvejojusi ištiesė ranką ir palietė franto petį. Jo oda buvo glotni ir šilta, bet neelastinga. Patricija atitraukė pirštus.

- Aš jūsų nebijau - nei vieno, nei kito, - pasa-

kė ji. - Bene uždavėte man kažkokių narkotikų?

- Ne! - riktelėjo Olmis, smarkiai purtydamas galvą. - Prie tavęs mums nevalia kišti nagų.

- Labai keista. Net negaliu patikėti, kad visa tai vyksta iš tikrųjų. Ir visai nebijau.

- Tikriausiai tai gerai, - susirūpinęs pasakė frantas. - Jeigu jautiesi it sapne, galbūt ir mes - tik tavo sapno tvariniai.

Po to jie ištisas valandas nebepratarė nė žodžio. Patricija gulėjo, žvelgdama pro langą, ir netrukus pastebėjo, kad koridorius vėl pasikeitė. Dabar visas jis buvo išraižytas kažkokiomis linijomis, iš tolo primenančiomis tankų kelių tinklą. Jie spirale skriejo aplink plazmos vamzdį, apsukdami visą ratą per penkiolika ar dvidešimt minučių, ir Patricija įsitikino, kad visas koridoriaus paviršius padengtas kažkoku nežinia ką reiškiančiu ornamentu. Atrodė, kad niekur niekas nejuda, tačiau kas vyksta kokių dvidešimties kilometrų nuotoliu, Patricija nebegalėjo gerai įžiūrėti.

Spiralinė skraidyklės trajektorija veikė hipnotizuojančiai. Patricija net krūptelėjo ūmai susigribusi, kad jau kelios minutės, pati to nesuvokdama, stebi visiškai naują reiškinį. Tankus

koridoriaus grindis dengiantis linijų tinklas nebebuvo negyvas - juo ropojo aibės švytinčių taškelių. Lygiagrečiai "greitkelių" trasoms mirgėjo eilės raudonų bei akinančiai baltų karoliukų. Virš kelių ornamento kabėjo švytinčių juostų arkos, apšviečiančios palei pat žemę plūduriuojančių diskų kraštus. Visą koridoriaus apskritimą lygiais, gal dešimties kilometrų intervalais juosė kokių dviejų ar trijų kilometrų aukščio sienos, kertančios kelius.

- Mes artėjame prie Ašies Miesto, - pranešė Olmis.

- Kas gi yra visa tai? - rodydama pro langą paklausė Patricija.

- Reguliuojamas eismas tarp vidinių vartų, - atsakė Olmis.

- Kas yra tie vartai?

- Aptikę pirmąją bei antrąją jų juostas, jūs pavadinate juos šuliniais. Jie veda į kitas erdves už Kelio - koridoriaus - ribų.

Patricija suraukė antakius.

- Vadinasi, žmonės gali keliauti tais šuliniais? Išvykti iš koridoriaus ir vėl į jį sugrįžti?

- Taip, - atsakė Olmis. - Ašies Miestas reguliuoja vartų transportą milijardo kilometrų ruože.



- Bet tie šuliniai... tai yra vartai... jie juk negali atsiverti į mūsų visatą - ir į dabartinį laiką.

- Ne, negali, - atsakė Olmis. - Bet, labai prašau tavęs, kol kas susilaikyk neklausinėjusi. Bent kol atvyksime. Pernelyg didelis informacijos kiekis gali suteršti tavo tyrumą.

- Atleisk, - ištarė Patricija, bet jos atgaila nebuvo nuoširdi.

- Vis dėlto šito tau nederėtų pražiopsti, - pasakė Olmis. - Prašau žiūrėti tiesiai pirmyn, į sieną virš savo guolio.

Patricija įsmeigė akis į glotnų baltą paviršių. Olmis paskubomis kažką keliskart spragtelėjo, ir lygutėlis paviršius suraibuliavo tarsi sujungtas tvenkinio vanduo. Ribuliai nuvilnijo į šalis, virto plačiu keturkampiu ir tuomet sustingo. Keturkampis iš pradžių pajuodo, bet paskui visą jį užpildė spalvingas sniegas. Jis prikaustė Patricijos žvilgsnį taip, kad ji nė nepastebėjo, kaip keturkampio kraštinės susidrumstė ir išnyko.

Ūmai ji pasijuto tarytum skriejanti koridoriu mi vienu viena. Koridoriaus grindimis visur šmaižiojo tviskančios pulsuojančios švieselės, lekiančios sudėtingomis savo trajektorijomis. Tiesiog prieš akis dunksojo tamsus skritulys,

siekiantis nuo vieno plazmos vamzdžio krašto iki kito; Singuliarumas rėmėsi tiesiog į jį. Tose vietose, kur lietėsi prie skritulio, plazmos vamzdis keitė spalvą: švytėjo nebe vaiskiai baltai, o sodriai mėlynai.

- Už to barjero stūkso Ašies Mieštas, - kažkur netoliese pasigirdo Olmio balsas. - Netrukus gausime leidimą ir praskriesime užtvarą.

Patricija nusigręžė, ir iliuzija pamažu ėmė blankti.

- Ak ne, ne, prašau tave, - skubiai prašneko Olmis. - Nenusigręšk. Žiūrėk.

Jo balsas ūmai tapo kažkoks berniokiškas: jame skambėjo ir nekantra, ir pasididžiavimas. Patricija vėl įsmeigė akis į snyguriuojantį keturkampį.

Dabar jau visą akiratį užpildė barjeras. Pilkšvai rudas jis atrodė tamsus ir grėsmingas, nusėtas pulsuojančių raudonų blyksnių. Toje vietoje, kur jį kirto Singuliarumas, barjeras spindėjo it išsilydžiusi lava.

Pasigirdo kažkokie balsai, žodžių Patricija nesuprato. Olmis atsakė jiems ta pačia kalba.

- Mus atpažino, - paaiškino jis Patricijai. - Žiūrėk, kas bus dabar.

Tiesiog priešais juos vienas barjero sektorius

ūmai siūbtelėjo artyn ir subyrėjo į spiečių raudonų pulsuojančių kibirkščių. Jie praskriejo užtvarą.

Pirmiausia Patricijai pasirodė, kad jie netikėtai atsidūrė po vandeniu. Plazmos vamzdis išsipūtė visomis kryptimis, išsiplėtė bent per kelis kilometrus, skleisdamas tą patį mėlyną vandenyno gelmės švytėjimą, kuris anksčiau supo ir apskritąjį barjerą. Koridoriaus grindis vis dar buvo galima matyti, tačiau detalės tapo neįžiūrimos, užgožtos naujosios plazmos vamzdžio spalvos.

Tiesiog priešais prie blyškaus singularumo siūlelio vienas už kito buvo pritvirtinti du masyvūs kubai. Visus regimus kubų paviršius ženklino platus horizontalus plyšys; Singularumas pro plačią pusapvalę angą, paženklintą švytinčiais taškeliais, nėrė tiesiai į priešakinę artimesniojo kubo sieną. Pačiame išpjovos centre švytėjo raudona, singularumą apjuosianti skylė.

Kiek toliau, už kubų, dunksojo keliskart už juos platesnis cilindras, besisukantis aplink centrinę savo ašį, tai yra singularumo liniją. Išorinis jo paviršius mirguliavo tūkstančiais švieselių; tuo tarpu į atvykstančiuosius atsuktas galas buvo visai tamsus, išskyrus penkis

kažkokia ypatinga tvarka išdėstytus švyturius.

Už cilindro toje pačioje linijoje styrojo trys išlenktos mentės, jų ilgis prilygo visos struktūros spinduliui ir siekė gal dešimt kilometrų. Atrodė, kad mentės liečia, o gal prilaiko plazmos vamzdį - prie pat kiekvienos jų galo šis skleidė skaisčią baltai žydrą šviesą. Jei už cilindro buvo ir dar kas nors, šis viską užstojo.

- Pagaliau namie, - pasigirdo Olmio balsas Patricijai už nugaros. Ji grįžtelėjo ir mirksėdama pažvelgė į jį.

- Tie pirmieji segmentai yra navigacijos stotys ir jėgainės - viskas veikia automatiškai, - paaiškino Olmis. - Besisukantis cilindras yra Ašies Naderas. Iš čia nesimato, tačiau už jų stūkso Centrinis Miestas, Ašies Bokštas ir Ašies Euklidas.

- Kur keliaujame mes? - paklausė Patricija.

- Prisišvartuosime Ašies Nadero doke.

- Kokio dydžio tas miestas?

- Turi omeny plotą ar gyventojų skaičių?

- Ir viena, ir kita.

- Miestas driekiasi koridoriumi keturiasdešimt kilometrų. Gyventojų - maždaug devyniasdešimt milijonų: dvidešimt milijonų tikrųjų, turinčių realius kūnus, ir septyniasde-

Šimti milijonų, saugomų Miesto Memoriale.

- Ak.

Patricija vėl įsmeigė akis į ekraną ir tylėdama stebėjo, kaip skraidyklė sklandžiai slysta vidun. Jie praskriejo kubų porą ir nuskrido palei tamsų besisukančio cilindro šoną.

- Man regis, jūsų laikais Ašies Miestas būtų vadinamas nekropoliu - tai yra mirusiųjų miestas, - tęsė Olmis. - Tačiau mums riba tarp gyvybės ir mirties nėra tokia ryški. Pavyzdžiui, aš pats jau dukart esu žuvels, vykdydamas savo pareigą Ryšiui.

- Jie tave atgaivino? - paklausė Patricija.

- Jie mane perkūrė, - atsakė jis.

Ji vis dar tebežiūrėjo į ekraną, nors ir pajuto nugara perbėgant šiuropulius.

Ministras pirmininkas patarė Olmiui sugrįžus nedelsiant prisistatyti Serui Oligandai Tolerii. Toleris - Tiso van Hamfuiso, Heksamono Ryšio prezidento, patarėjas - buvo radikalas gešelis, nusprendęs išlaikyti visiškai žmogišką išvaizdą. Žinoma, jo išvaizda iš esmės skyrėsi nuo įgimtos - buvo maksimaliai pritaikyta lyderiui, kad pati jo išorė bylotų apie geriausias vadovo savybes. Tačiau tie išoriniai pokyčiai anaipol nesušvelnino neįprasto Tolerio konservatyvu-

mo - dauguma radikalų gešelių, taip pat ir pats prezidentas, pasirinko neomorfų pavidalus ir kūnų formomis net nelabai bepriminė tikrus žmones.

Tai, ką turėjo pranešti Olmis, ministro pirminko nuomone, būtų ypač sudominę prezidentą. Tačiau pats prezidentas šiuo metu buvo nepasiekiamas - dalyvavo ilgalaikiame pasitarime nuolat gresiančio džartų antpuolio klausimu. Tad Toleris, kad ir ne visai oficialiai, ėjo jo pareigas.

Naderitams tai visiškai nepatiko, nebuvo sužavėtas ir dabartinis van Hamfuiso kabinetas. Toleris buvo tokia asmenybė, su kuria bet kam nelengvai ėjosi bendrauti. Olmis kartą jau buvo susitikęs patarėją, ir šis jam visiškai nepatiko - nors kai kurie jo sugebėjimai vertė Olmį nuoširdžiai jį gerbti.

Toleris įsirengė kabinetą pačioje patogiausioje Centrinio Miesto dalyje, kur buvo įsikūrę labiausiai prestižiniai biurai. Nuo Ryšio salės teritorinio vieneto šerdyje jį skyrė kelios minutės kelio, liftu ten buvo galima patekti vos per kelias sekundes. Pirmiausia Olmis pasirinko įkurdinti Patriciją - ir tuomet išsyk nuskubėjo į Tolerio kabinetą, nepasimatęs netgi su savo patarėju....